

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolnana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Okrajno šolsko nadzorništvo na Kranjskem.

II.

V zednjem svojem članku, v katerem smo naglašali in priporočali nujno potrebno reformo našega okrajnega nadzorništva, obljubili smo, da se bomo v kratkem tudi pečali z osobami, ki zdaj zavzimajo nadzorništva na Kranjskem. Odkrito rečemo, da se le z neko antipatijo, z nekim tihim strahom spravljamo na neprijetno to delo. Gotovo ne zaradi tega, ker bi se bali strogosti ljubljanskega drž. pravdnštva, dasi je le-to nervozno občutljivo, kakor hitro se domače časopisje loti kakega uradnika nemške barve. V svesti smo si sicer, da pišemo „sine ira et studio“, da ne provociramo škandala, da je nam le za občni blagor, za stvar samo na sebi, da ne iščemo niti pišemo drugega, nego gole resnice — ali sigurno je veliko bolj prijetno, baviti se z načeli, abstrakno preiskovati naša vprašanja, ne oziraje se na osebnosti, ki čestokrat motijo jasni pogled ter kalijo objektivno sodbo. Le zaradi tega, ker je tu absolutno nemogoče, ločiti stvari od osob, ki jo zastopajo, govoriti o našem šolstvu, ne da bi se dotikali njegovih varuhov, okrajnih nadzornikov, le iz tega povsem stvarnega uzroka hočemo denes nekoliko preiskovati, če so bili dozdanji nadzorniki v istini v vsakem oziru zmožni za prevažni svoj posel!

Nečemo mučiti potrpežljivosti svojih čitateljev s tem, da bi se pečali tukaj z vsemi enajstimi nadzorniki kranjske dežele. Ne bomo tedaj tu pohvalno omenjali prof. Derganca, ki zlasti kar se tiče sadjereje tako blagodejno vpliva na šolstvo zanemarjenega novomeškega okraja, nečemo govoriti o dekanu Kešetu, molčali bomo o nadzornikih Wurnerju in Gariboldiju, katera, akoravno nam odločna nasprotnika, vendar vsaj deloma zadošujeta svojemu poklicu, pustili bomo na miru vse druge šolske nadzornike, tako da nam niti naivna originalnost Kočevarja Eppicha ne bode izvabila zaslužene sodbe — le trojico naših nadzor-

nikov hočemo malo bolj natančno analizirati, glasoviti trifolium namreč Linhart-Sima-Taufferer!

Prvi, o katerem tu na ravnost trdimo, da je povsem nezmožen, nadzorovati ljudske šole na Slovenskem, je g. prof. Linhart. Izrekamo to sodbo, ne oziraje se na to, da je omenjeni gospod jeden najmarljivejših agentov nemškega „Schulvereina“, društva tedaj, ki je bilo osnovano kot velikanska demonstracija proti spravedljivej politiki našega ministerstva, izrekamo jo, preziraje celó one čudne dogodbe v črnomaljskem Mavrlu, zaradi katerih slovenski svet še zmiraj željno pričakuje uradnega pojasnila. Utemeljiti hočemo marveč to sodbo čisto objektivno in stvarno. Če je namreč povsod pripoznana resnica, da je pouk materinega jezika naravno središče vsemu poučevanju na ljudski šoli tako, da se mora vsa druga učna tvarina sukati okrog njega, potem za silo sicer razumemo, kako da more g. Linhart, rodem in po odgoji trd Nemec, nadzorovati nemško-kočevske šole, ali popolnem neumevno nam je, kako da nadzoruje slovenske šole ribniškega sodnijskega okraja ter slovenske šole ob Kolpi mož, ki sicer težavno lomi nekoliko „kranjske šprache“, ki pa o pravilnem slovenskem jeziku niti pojma nijma, ki tedaj učitelju niti pravopisja prostega slovenskega stavka popravljati ne more, ako bi slučajno trebalo? Baš tako neumevno se nam vidi, kako da se isti gospod, kateri se niti ne trudi zakrivati fanatičnega svojega mišljenja, usiljuje kot nadzornik slovenskemu narodu, katerega strastno sovraži, ter kako da se ta provokacija ujema s pomirljivim programom Taaffejevega ministerstva!

Oglejmo si zdaj „in camera caritatis“ nekoliko drugega gospoda, „den Generalgewaltigen“ kamniškega okraja, okrajnega nadzornika Simo! To vam je povsem typus one domišljave nevednosti, one puhle površnosti, ki dandenes žalibog parasitično razjeda bolni život naše omike. Vsaka stran njegovega lisiča, uredovanega po Göthejevem receptu „denn wo Begriffe fehlen, da stellt ein Wort

zur rechten Zeit sich ein“, kaže vam zastopnika one votlodoneče frazeologije, ki beseduje o vsem, dasi ničesar temeljito ne ume, neolkanega blagueurja comme il faut! Uže zaradi tega dvomili bi jako, če je baš urednik „Laibacher Schulzeitung“ prava osoba za nadzorniško mesto. Kar pa izvemo o njegovem učiteljevanji, ne utegne predrugačiti naših nazorov. Če on v svojem razredu učencem daje duhovite naloge, kakor n. pr. „Vergleich zwischen Grintove und Grossgallenberg“, kaže nam to sicer odlični talent za neprostovoljno sodelovanje pri kakem humorističnem listu à la „Fliegende Blätter“, vendar posebnega sklepa na njegovo učiteljsko zmožnost še ne dopušča. Ako pa isti gospod tako zanemarija svoje dolžnosti, da učenca zapira na več ur, ne da bi jih mej tem nadzoroval, kakor to postava odločno zahteva, če jim on nalaga povsem nepostavne kazni kakor hišni zapor na celih 14 dni, če on samovoljno krši slovenskemu pouku odmerjene šolske ure, potem se to pač čudno strinja z ono skrbno natančnostjo, z onim vestnim spolnovanjem zakonov, gledé katerega mora baš šolski nadzornik pravi vzor biti vsem drugim učiteljem. Kdor se pa hoče prepričati, kako skrbno in vspešno da nadzoruje gosp. Sima, naj si ogleda samo jedno stran njegovega nadzorovanja ter naj se potrudi jedenkrat v kak šolski vrt njegovega okraja. Pred nekaj tednov prišel je pisatelj teh vrstic slučajno v veliko farno vas brdskega okraja ter zagleda tam tik pokopališča velik a tako žalostno zanemaren prostor, da je vzbudil njegovo pozornost. Ograja na mnogih mestih razdejana, ves vrt poln osata in plevela, iz katerega melanholično v nebo šterlé 3—4 sadna drevesca, z jedno besedo prizor največje nemarnosti, tako da je pisatelj nehoté povprašal, čegava da je ta puščava? A kako je strmel, ko se mu je odgovorilo: To je šolski vrt! Čemu tedaj, poudarjamo, ministerski ukaz z 19. julija 1875. l., ki posebno poudarja potrebo šolskih vrtov, ako se njegova izpeljava izroči tako vestnim uradnikom kakor je g. okrajni nadzornik Sima!

LISTEK.

Pismo avskultanta Brodnika svojemu očetu dvornemu svetovalcu.

Mili oče! Ko sem bil še slušatelj prava na Dunaji, pripovedoval si mi večkrat o resnobi in častitljivosti kolegijalnih sej pri sodiščih in mi praktično razlagal instrukcije za sodišča. Svete boječnosti poln sem Te poslušal in v duhu videl resne može sedeče okolo svetovalske mize, na čelu jim predsednika, ki vodi posvetovanje, na konci posvetovanja pa glasovanje, vselej zadnji glasujoč in ne vmešavajoč se v posvetovanje. Po Tvojih povestih vstal je referent, razložil predmet in nasvetoval formulirano rešitev. Vsi drugi so ga vestno poslušali, jeden ali drugi je prosil razjasnila, včasih govoril za izpremembo rešitve in — naposled glasovali so, predsednik pa nij nikomur segal v besedo.

Oče! O Tvojem času je morebiti bilo tako,

zdaj nij več; vsaj pri našem sodišči ne! Mi nijmamo nikakega zbornega sodišča. Referent pride in imenuje svoj referat. Hitro mu seže predsednik v besedo, namreč: „Gospodje, to pa bomo tako-le napravili itd.“ Nikdo se ne protivi predsednikovim besedam, vsi so zadovoljni s predsednikovim mnenjem — in jaz zapisnikar pišem na referat: 22./7. 82. Predsednik J., votanti J., referent J., — jednoglasno, Brodnik s. r.

Pri stvarih, ki predsednika ne zanimajo, razloži referent samo bistvo, — pa res ne več nego jedro — stvari, nihče ne posluša in sklep je — jednoglasen!

Pri porotnih sodiščih prinese predsednik vprašanja do porotnikov, pred začetkom obravnave konečno redigirana in avtoagrafirana s soboj, on ve sodbo uže pred začetkom obravnave, in kaj dela pri obravnavi? — On se ves čas trudi in muči, da bi siloma stlačil v porotniške glave svojo uže pred obravnavo skleneno sodbo. Prisledniki delajo svoje referate ali pa mirno sedijo, in nedavno je jeden,

ko je predsednik objavil, da se bode sodišče zaradi sklepanja o nekem predlogu odmaknilo, obsedel na svojem naslonjači — speč!

Oče! To je naš collegium, to so naša porotna sodišča! Če govoriš z grofom Hohenwartom ali drugimi člani štedilne komisije, reci jim, naj odpravijo porotnike pri navadnih deliktih in naj prihranijo ogromne stroške porotnih sodišč. Jaz sem se uveril, da po navadi se predsedniku posreči, da prepriča porotnike o svojej sodbi, zakaj pa bi bil „pravni pouk“? — Odpravite uže jedenkrat to — drago zmoto! Saj smo videli, da nijso nikakeršen ščit pravičnih sodeb.

H konci še jedno smešno o „mojem“ svetovalci. Mož je bil tudi jedenkrat v prvej latinskejšoli. Učiti se je imel: ala alae, anima animae, rana ranae itd. Imel je slab spomin, katerega je samo s svojo marljivostjo polagoma poostril. Profesor jim je naložil, naučiti se „vocabulas“. Deček hodi po sobi gori in doli: rana ranae: der Frosch, anima: die Seele itd. Ponavlja in ponavlja, reglja od vrha do

A zdaj še ti, Saule inter prophetas, cvet dolenske aristokracije, zreli ti sad nemške omike, višnjanski baron Beno Taufferer! Komu bi se takrat, ko se je domači tvoj odgojitelj v potu svojega obraza trudil, da te seznani z elementi latinske slovnice, ko si moral na kol obesiti komaj pričete latinske študije, ker ti latinska „pronomina“ nijso šla v glavo, komu bi se takrat le sanjalo, da bodeš še kdaj brez kakovih drugih študij — oblastno kot okrajni šolski nadzornik v svitu pedagogične svoje modrosti ukazoval pohlevnej četi litijških učiteljev?! In stranka, ki našim šolam kot nadzornika usiljuje takega moža, o katerem sama dobro zna, da denes ne bi mogel prestati vzprejemnega izpita na nobenej srednji šoli naše kronovine — ta stranka hoče denes še z resnobno-farizejskim obrazom slepariti, da se ona v istini zanima za korist našega šolstva?! Priznavamo sicer, da se boljši elementi te stranke baš ne ponašajo preveč z omenjenim gospodom nadzornikom; ko se je pisatelj teh vrstic pred dvema mesecema z odličnim kavalirjem nasprotnega tabora ter ob enem deželnim poslancem slučajno razgovarjal o ljudski šoli ter pri tej priliki ostro napadal barona Tauffererja, ugovarjal mu je dobrohotno:

„Es ist indess doch merkwürdig, wie viel der Benno in dieser kurzen Zeit profitiert hat!“ Opazka, gotovo brez vsake zlobnosti, a vendar tako dovtipna in markantna, da jej vsa ironija naših podlistkarjev ne bi mogla najti boljše! Tudi jaz sem občutil učink tega izraza: če sem prej hotel verovati zlobnim jezikom, ki so to nadzorništvo spravljali v neko tajno zvezo z finančnim položajem g. barona, bil sem zdaj preverjen, da g. Vesteneck, opozorivši dotične kroge na političnega svojega prijatelja, nij imel drugega namena, nego vsaj nekoliko dopolniti zanemarjeno šolsko odgojo svojega Patrokla!

To tedaj je elita okrajnega šolskega nadzorništva na Kranjskem! Pač veljajo enakim škandaloznim razmeram nasproti Juvenalove besede: Difficile satiram non scribere! Ali vendar molčali bi tudi o teh osebnostih, prepričani, da bode itak kmalu konec njih delovanja ter da se bodo ljudske naše šole kmalu otresele more, ki jih je tlačila šest dolgih let. Kar se je raznesla po vsej deželi govorica, da je nemška večina deželnega šolskega sveta pred svojim odhodom baš iste gospode zopet ministerstvu predlagala kot okrajne nadzornike! Opravičena razburjenost nad činom, s kojim se odgoja naše mladine žrtvuje fantomu strankarskega gospodarstva — stisnila nam je v roke pero, da smo slovenskemu občinstvu napisali ta članek. Boljšega sklepa pa mu ne znamo, nego da izrazimo živo svoje prepričanje, da bode g. deželni predsednik, ki se živo zanima za razvoj našega šolstva, združen z našimi državnimi poslanci, o pravem času potrebno ukrenil, da se odstrani novi ta atentat na slovensko ljudsko šolo!

dna, od dna do vrha, glava pa še ne zna vokabul. Pri njem v istej sobi je stanoval „realec“, ki nij nič vedel o latinščini. In ko naš primanus zopet enkrat od spredaj začne regljati svoje vokabule, vedno še čitajoč, začne mu realec „iz glave“ — nek profesor na gimnaziji, večinom od Slovencev obiskovanej, pravi „od zunaj“ (auswendig!) — ropotati vso latinsko nalogo. Naš latinec pa se tako razsrdi nad nesramnim zasmehovalcem, da skoči nanj, realec zbeži v temno kuhinjo, latinec za njim in v kuhinji zgrabi latinec prvo glavo, ki jo v temi doseže z rokami in jo lasá in potresa. Lasána glava začne se dreti, pa od jeze gluh latinec trese in trese. Najedenkrat pa ga realec prime od zadaj za roke — latinec je lasal hčer svoje stanovalske gospe, svojo otročjo ljubico. Mati pride zraven, vrišče in krik in jok in prošnja za odpuščenje! Odpustilo se mu je, pa na glas se nij več učil vokabul.

Čas me kliče k obravnavi, zato Ti roke poljubljaj

Tvoj hvaležni

Mirko.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 29. avgusta.

Črnogorski knez Nikica odpravi se denes z Dunaja v Peterburg. Kolikor je razvideti iz poročil, bil je povsodi v naših dvoranih in vladnih krogih vzprijeman veselo in prijazno, in nikjer se nij rezolelo, da bi „pisma iz Kalinovca“, katera razglasit je pohitel „Pester Lloyd“, količjak pretrgala prijateljske vezi mej Avstrijo in Črno Goro. Knez Nikica pokazal je s tem svojim pohodom z nova, da se agitacija v njegovej državi proti avstrijskim težnjam v Hercegovini godi brez njegove volje, da je on za svojo osebo Avstriji odkritosrčen prijatelj. Nekateri listi tudi poudarjajo, da so se pri tej priliki na Dunaji dogovarjali, kako je hercegovske begunce pripraviti iz Črne Gore domov.

Novi poglavar deželne vlade za Bosno in Hercegovino, fzm. baron Ivan Appel prišel je predvčeranjim v Sarajevo ter nastopil svojo službo. Baron Appel je slučajno Slavonec, roditelj se je namreč 1826. leta v Sikirevcih v Slavoniji od očeta podmaršala viteza Appela. Zdaj je torej v 57. letu svoje dobe. Na njem hvalijo enerzijsko in brezobzirnost in sploh pravijo, da se ne bo dal omejiti v svojem vojaškem delokrogu, temveč da hoče časi pogledati tudi v civilno upravo bosensko. — Zadnji broj uradnega „Sarajevskega Lista“ objavlja zopet osem važnih personalnih izprememb v uradništvu Bosne in Hercegovine. Minister Kallay kaže, da je „mož ječlen“.

Vnanje države.

Iz Carigrada: V nedeljo podal se je Said paša k lordu Dufferinu naznaniti mu, da Turčija odobruje vojaško pogodbo, kakeršno je predložila Angleška in je tudi sklenila, Arabi pa so razglasiti upornikom. Vojaška ta pogodba pa bi imela te-le točke: 1. V prvo turško vojsko je določenih 6000 mož. To vojsko pomnožiti je dovoljeno le tedaj, če sta se poprej sporazumeli obe vlasti. 2. Turki stopijo na kopno pri Abukiru, Rosetti in Damietti. 3. Deželo ostavita obe vojski ob jednem in istem času, in pri tem ne smeta si ničesar izgovoriti. 4. Vojski smeta se gibati tako, kakor želita in hočeta oba poveljnika. 5. Imenovanje častnika iz turškega generalstaba pri angleškem poveljniku in jednega častnika iz angleškega generalstaba pri turškem poveljniku naj obvelja. — Najbrž pripravili so Turčijo prijateljski svetje evropskih vlastij, da je odobrila le-to pogodbo; kako pa se bo vedla ta pogodba v življenji, na bojiščih, to je drugo vprašanje. Vsekako je zabelježiti denes istino, da je Turčija konečno vender-le odnehala ter je za ta pot obveljala Angleževa.

Iz Egipta: Kakor kaže, so Angleži šli v nedeljo po dolini Tumulat naprej ter zapornico v Kasasinu vzeli si brez boja. Ker so dobili tudi železničnega materijala in zlasti več lokomotiv iz Aleksandrije v Ismajlijo, to bi ne bilo nobenih ovir več za Angleže, če hočejo s svojo vojsko iti nad glavno moč Egipčanov pri Tel-el-Kebiru. Da stvar hitro napreduje in se kmalu izvrši žeti je Angležem s strateškega stališča osobito zdaj, ko je vojaška pogodba sklenjena in imajo v Egipt priti tudi turške čete. Iz poročil, ki so včeraj in predvčeranjim prišla z bojišča, nij razbrati nič posebnega, sklega pa se lahko iz njih, da Egipčanom zastran zadnjega poraza, ki so ga jim Angleži prizadejali pri Mahsame, pogum nij še odpadel in da še ne mislijo orožja izpustiti iz rok. Pripravljajo se celo na to, kako bi napadli Port-Said. Pri Aleksandriji pa posnemajo Angleže. Tudi oni pošiljajo svoje vojske, da preiskujejo sovražnikov položaj; tako se se bili v soboto prikazali iz King Osmana, severo zahodno od Kafr-el-Dauara, ali angleška baterija jih je takoj zapodila nazaj. — Avstrijski podaniki, ki so jih Egipčani z „Nautilusom“ vred ujen pri Abukiru so zdaj zopet prosti. General Wolseley brzojavil je Arabiju, da ujetniki nijso Angleži nego Avstrijci. General Wolseley, ki je tu posredoval za avstrijske podanike, pa nij avstrijski konzul!

V Perziji je tudi začelo vreti. Glavar Dahtiaresov se je uprl proti vladi Jspahana, katerej mora biti ta rod podložen, ter plenil in ropal po vsej okolič do vrat Jspahana. Guverner Jspahana dá v imenu perzijske vlade tega glavarja umoriti ter pošlje može k Dahtiaresom, povedati, da naj bodo mirni in plačajo davek. Ali Dahtiaresi so poslance umorili, zbrali se v čete in so zdaj na potu nad Jspahan. Guverner, sin perzijskega šaha, poslal je vojakov, da upornike ustavi. Ti nemiri utegnejo imeti velike posledice.

Dopisi.

Iz Kamnika 27. avg. [Izv. dop.] Izvolitev nove izpraševalne komisije za učitelje je torej do-

vršena! — Da, resnično veseliti se zamore naš narod te dobrote, ki mu jo je vlada v novič natrosila. Posebno laskavo je čuti to novico za nas Kamničane, ker kakor denes razmere stoje, pričakovati nam je z novim šolskim letom izpremembe pri našem učiteljstvu. Izreči moramo, težko nam bode ločiti se od velezaslužnih in občepriljubljenih oo. frančiškanov, ali če tudi bodemo morali posloviti se od njih, in če se uže moramo udati v neugodno usodo, ostané nam jedino ta želja, da bi na njihovo mesto dobili vredne zastopnike tega poklica za novo našo šolo. Pričakovati nam je tedaj, da se slavna vlada domisli, da je Kamnik zlasti v zadnje dobi v vsacem obziru narodno mesto postalo in kot tako staviti sme na više mesto važne zahteve; za tega delj bi opominjali, da nam ne skruni dež. šolski svet naših opravičenih želja in zahtev, ter da nam pošlje učitelje, ki bodo na naši narodnej šoli vredni zastopiti svoje mesto, da se tem načinom izognemo v prihodnje vseake neprilicnosti strankarstva. Zagotoviti moramo, da bi kaki udje tistega demonstrativnega „Schulvereina“ pri nas ne došli dobro. Zahtevamo, naj slavna šolska oblast pošlje nam čisto narodne učitelje, katerih smoter ne bode sejati v srca naše mladine nemške popačenosti. O pravem času izrekamo tu javno, da bi tako seme pri nas ne našlo rodovitnih tal, ter bi bile vse njihove namere prazne; mi pa bi ne trpeli takega in bi na najvišje mesto krepko potrkali, da nam jedenkrat za vselej mir naredi v deželi, ker sili smo uže večnih preprirov od onih zagrizencev, ki so nam zopet postavljeni gospodarji! — Dovolj zdaj!

Iz Ajdovščine 28. avgusta. [Izv. dop.] Mnogo beremo v časnikih o raznih veselicah, ki se napravljajo bodi si v spomin veljavnega moža, bodi si v korist „Narodnemu Domu“. Tu se zbero rodoljubi, tam dijaci, vsi z jedno mislijo: koristiti narodu! Človeku srce vesolja skaklja, ko čuje, da se tudi mladina poganja za sveto narodno stvar. A tega ne zapazimo ne pri dijakih na Primorskem, ne pri rodoljubih v Ajdovščini! Prvi spe večno spanje, nobeden se ne gane. Počitnice se približujejo koncu, radi tega nij mogoče zdaj se ganiti, a mogoče pa je, dijaci, da se snidete 8. septembra v dan „malega Šmarina“ v Vipavi in se pogovorite, kje in kako bi bilo mogoče prihodnje leto prirediti veselico. Dijaci, ganite se vendar jedenkrat, da si rešite čast, pokažite z ravnanjem ne samo z besedo, da ste vrli in zvesti sinovi majke Slave!

Kaj pa rodoljubi v Ajdovščini? — Na vseh straneh Slovenske nabirajo se darovi za „Narodni Dom“. Najmanjša vasica prida svoj del, mal ali velik; za vsak najmanjši dar jej je ves narod slovenski hvaležen. Kaj pa Vi, odgovorite Ajdovci mojemu vprašanju: Kaj ste darovali? Središče vipavske doline mirno stoji na desnej strani Hublja in se ne zmeni za to, kar se godi po slovenskem svetu! Gotovo ne bode vesel narodnjak. prišedši v Ajdovščino bodi si po dnevi ali na večer. Po dnevi mu bodo trpele oči, ko bode v slovenskem selu čital nemške in laške napise po noči pa bode poslušal sprehajajoče se gospice kramljati, kadar hočeje biti prav „dol spustljive“ po ajdovsko, če so malo bolj „nobel“, po nemško in kadar so prav zelo „nobel“, pa italijansko. In če to še nij dovolj, poslušaj ajdovske fante, kako jim gre italijanščina v slast, kako navdušeno popevajo „Aha, far l' amor“ itd. — Rodoljubi v Ajdovščini! postavite v lepih prostorih „Edinosti“ pušico, kamor bi vsak premožen zamogel vreči svoj dar in določite, da vsakdo, ki po nepotrebnem govori nemški ali italijanski, bodi si brdka gospica ali nadpoln mladenič, za kaznen plača malo svotico v pušico za „Narodni Dom“. Tako boste v kratkem imeli izdaten znesek, nemščina in italijanščina bosta izginili in Ajdovščina se bode smela v kratkem ponašati, da je skozi in skozi narodno zaveden kraj.

Iz Sevnice pri Savi 27. avgusta. [Izv. dop.] Dunajski list „Tribüne“ je jedenkrat prinesel pod naslovom „Politische Übersicht“ neko razpravo o nemškem „Schulvereinu“. Ta list smatra tedaj to društvo kot politično, in po zakonu se takih političnih društev ženski spol in moške tujezemstva (Ausländer) ne smejo udeleževati. Vprašanje tedaj na-

stane: Se li nij imenik udov tega političnega društva sevnškega poslal c. kr. okrajnemu glavarstvu, kajti v imeniku se nabaja več osebja ženskega spola in tudi jeden Würtemberčan, g. Telefant iz Reichenburga. Tukaj se je uže začelo nekoliko agitirati za nemško šolo, ter otroke love po ulici, da bi jih vneli in vjeli za nemško šolo. Prosimo tedaj gosposko in vprašamo, nij li to „Nationalitäten Schwindel“? Se li ne pokvari šolska mladež po takem beganji, se li ne pokvari po takem početju sočutje do bližnjega, do lastnega svojega naroda? Kaka vzgoja je to? Li ne bode prepir nastal mej otroci in stariši?

In predno se nemška šola v Sevnici dovoli, se ne bode poprej povpraševal okrajni in krajni šolski svet, če je taka šola in taka politična agitacija pri nas dopustna? Ali nijmamo Sevnicanje lastno tri-razredno od vlade vpeljano šolo, in če ta v katerem obziru ne ugaja, pa se obrnite do gosposke, da potrebne preuredbe ukrene! Samo dva možicelna, politična agitatorja imamo, za katera res nobeden ne mara, ker sta se dozda še vsikdar kot nam sovražna nasprotnika kazala, ter delata zdaj, ker sta osamljena, politično demonstracijo. Na Hrvatskem se je protinarodno osebje v malih mesecih odstranilo, ko so vladale take homatije, kakor pri nas, in tudi mi se moramo otrestiti tujcev, ki razvoj našega milega naroda le ovirajo in hočejo, da bi mi v temi ostali. Dosti naše zemlje so nam uže naši sovražniki od Gradca do Spielfelda, celo do Pesnice odgrizli ter nam uže Maribor okužili, a zdaj ne bomo in ne smemo pustiti tako dalje.

Dragi rojaki, moralo se bode jedenkrat energično postopati kakor na Hrvatskem, kajti Nemci in nemškutarji so nam uže tako predrzni, da nam kvarijo socijalno življenje in vspešno in naravno vzgojo naše mladeži. Sevnicanje pozor! Ne dajte se zapeljati takemu možu, ki vam pri vsakej priliki hrbet kaže ter za vas ne mara, ki je slovenskega rodu, pa je vero in narod zatajil ter živi zdaj samotarno, ne verujte in ne vklonite se možu, ki vam je vaše dobljene pravice pri mostu vzeti in kratiti in zopet celo mostnino našemu trgu in okolici vpeljati hotel, le da bi se on zastoj ošabno čez most na sprehod voziti zamogel. So li to vaši prijatelji? Bog jih naj odnese v nemško Walhallo, da se v Sevnico zopet vrne nekdanji mir narodnega razvitja in poštenega socijalnega življenja!

Iz Trsta 26. avgusta. [Izv. dop.] Časnikom je Trst zdaj mastna paša, vse križem pisari o tržaških razmerah, to se ve, da židovski listi cikajo na Slovence, češ, zdaj bi pa uže radi imeli kacega slovanskega namestnika, kajti židovski listi se uže boje za svoje pristaše lahone in irredentarje. Noben Slovenec sa ne boji namestnikov, naj so uže Nemci ali Magjari, samo, da so pravični, da ne zatirajo naroda, da ne ponemčjujejo. Nas kot orožje za svojo rabo tudi naj bolj zviti dobili ne bodo.

Na predvečer cesarjevega rojstnega dne, kakor drugi dan nijso igrali v gledališči laški igralci, ker jim je migljaj irredente tako ukazal. V soboto pa bi bilo prišlo do velike demonstracije, ako bi ne bili naši rodoljubi to zaprečili in odsvetovali, kajti lahko si mislite, da bil bi nastal polom v gledališči, kakor hitro bi se bil dvignil zastor. Najmanjša iskrica od slovenske strani, vpalila bi stvar tako velikansko, da se še preračunati ne da. Zato so pa lahoni tiho v svojih lupinah in le slovanski element drži jih v brzdah.

Bajoneti in policija so le momentanno koristna, al slovanska pest imponira, to je speči lev, če se ta prebudi, potem bi bil polom, ki bi moralno kaznoval tiste, kateri v istini zaslužijo. Plačani bodo z navadnim narodnim denarjem. Še se nijso zacelile rane od leta 1868, še je v živem spominu 12. — 13. in 14. junij in ta spomin ostane v srcih vseh tržaških Slovanov. Grof Taaffe se je le malo bavil tukaj, pa je mnogo izvedel, česar bi po referatih ne bil; v marsikateri stvari se je pre-pričal sam, lahko si bode zdravila poiskal za okuženo gnezdo, katero bode treba radikalno zdraviti. Očistiti je najprej treba v c. kr. uradih, koliko irredentovcev uživa v Trstu cesarski kruh, ka-

teri so le po protekcijah zlezli v urade. Prihoduji državni zbor bode v tej stvari jako zanimljiv in ustavoverna stranka bode zopet ob jedno krinko prišla, pod katero so bili najostudnejši izrastki okuženosti na račun Slovanov. Dokler bode Trst z okoličico sam zase in ne bode spojen z jedno sosednih dežel, nij upati boljšega. Zopet bodo donele besede Vođnikove: Ilirija vstan'! To gaslo pa je pogubno za irredento in mora se zvršiti, prej ali slej.

Priprave za slavnost „Delavskega društva“ dobro napredujejo, praški in dunajski Sokol počastila bosta to slavnost. Kaj pa ljubljanski pevci? vprašujejo sem ter tja narodnjaki, katerim se pa ne more odgovora dati. Upamo pa, da se bodo še v zadnjem času vender le odločili, da počastijo in sodelujejo pri slavnosti, saj bode zagrebški „Kolo“ še od delj prispel na Adrijoo.

Domače stvari.

— (Gosp. dež. predsednik Winkler) odpotoval je na Notranjsko ogledovat, kakšno je in kako napreduje tamošnje gozdarstvo.

— (O mestnih volitvah v Rudolfovem) čujemo, da se zá-nje narodna stranka dobro pripravlja in organizira. Želimo vso srečo.

— (O potovanji cesarja in cesarjeviča v Trst) naznanja polu-uraden tržašk list to-le: Cesar dojde v 8. dan septembra v Celovec, ostane tu dva dni in se potem popelje preko Trebiža in Predila v Bovec, kjer bode prenočil. V drugi dan poda se preko Kobarida v Gorico, kjer ostane 13. dne pr. m. in se na to v 14. dan septembra odpravi preko Nabrežine in Divače v Pulj. V Pulji bavi se bo v 15. in 16. dan septembra, da si tanje ogleda nove trdnjave tamošnjega pristanišča. V nedeljo, 17. dan septembra meseca, dojde presvitli cesar po morji v Miramare. — Cesarica in cesarjevič s soprogo pridejo pa najbrž v 16. dan septembra zvečer v Miramare. Naslednje tri dni nameravajo visoki gostje potem prebiti v Trstu, oziroma v Miramare.

— (Veleč. gospod Peter Urh v Novem Mestu.) Prijatelj nam piše od tamo doli: „Na banketu, ki vršil se je v oslavljenje prihoda novega prošta, veleč. gospoda Petra Urha, oglasil se je omenjeni gospod večkrat za besedo. Prvi govor imel je v latinskem jeziku, preslavljaje vrhovnega cerkvenega poglavarja, po tem v nemškem, napivaje presvitlemu cesarju, in konečno v jeziku slovanskem, spominjaje se Krizostoma, knezoškofa ljubljanskega. V drugem govoru je gospod prošt posebej poudarjal, da je slovanskih staršev sin, da ljubi slovansko svojo domovino, in da mu bode vedno skrb, po močeh svojih delovati za jezik in slovstvo naroda slovanskega. Tretji govor pa je veljal meščanstvu in njega častnikom. Vse te besede bile so globoko premišljene in duhovite in posebno dobro déle vsemu društvu. Na banketu prepevali so h koncu tudi slovenske narodne pesni. — Bog pozivi našega novega prošta!

— (Slavnost blagoslovljenja zastave) „slovanskega delavskega podpornega društva“ v Trstu dné 10. septembra t. i. bode krasna. — Od vseh stranij se oglašajo deputacije in društva z zastavami v udeležbo. — Včeraj je tudi slav. vodstvo južne železnice dovolilo za ta dan posebni vlak iz Ljubljane v Trst, kojemu je cena na polovico znižana. Vozne karte imele bodo veljavo osem dnij in se bode vsakdo vrtni znal, kadar in s katerim vlakom mu bode drago, iznimši brzovlake in kurirje. — Posebni vlak bode iz Ljubljane odpeljal se v noči od sobote na nedeljo in prišel v Trst okolo osme ure v nedeljo zjutraj. Tako bode ondu vdeležencem ves dan na razpolaganje in bo mogoče vsakemu pri tej priliki ogledati si ob jednom tudi tržaško razstavo. — Ker je ravno zdaj ta slavnost za Trst posebne važnosti, želeli bi bilo, da se ta dan ondu zbere na tisoče Slovanov iz vseh krajev našega cesarstva.

— (Čudno — a ne čudo.) Kakor znano, bila je prva prošnja notranjskih rodoljubov za dovoljenje loterije odbita. Zgodovina tega zanikavnega odloka je prezanimljiva, da bi tiho molčali o njej!

Vložili sta se namreč ob jednom iz Postojine dve prošnji, jedna od strani postojinske „Feuerwehre“, druga od notranjskih narodnjakov. V obeh prošnjah prosilo se je dovoljenja za loterijo v dobrodelen namen. A prošnja „Feuerwehre“ rešila se je polovljno, znižal se jej je celo davek na polovico, česar niti prosila nij, prošnja narodnjakov pa se je lakonično zavrnila, da se jej ne more zadovoljiti. In kaj bil je uzrok tema nejednakima odlokoma? Nič drugega, nego to, da gosp. deželnega predsednika nij bilo doma in da so nekateri gospodje njegovo odsóčnost vpotreabili za svojo strankarsko strast, ter odsvetovali, dovoliti narodnjakom loterijo. To je dvojna mera, za katero bi v konstitucionalnej državi ne smelo biti prostora. Mi nijmamo čisto nič proti gasilnemu društvu postojinskemu, marveč celo veseli nas, da se je ustanovilo in da bode krepka bramba proti eventuelnim požarom, mi priznavamo radi dobrodelni in koristni namen postojinskih gasilcev, — ravno tako ima pa tudi loterija notranjskih narodnjakov obče dobrodelno svrho, za katero se zanima vsa dežela. Ta loterija bila bi koristna tudi v tem oziru, ker ima zgolj praktične dobitke kakor: Domače živali, poljedelsko orodje itd. Če se je dovolila jedna dobrodelna loterija, bi se tudi druga odbiti ne smela. Objektivnost je pač lepa čednost, žal, da je tako redka! Taki dogodki, kakor je navedeni, nijso taki, da bi poviševali avtoriteto, marveč plodé nezaupnost in nevoljo! Dotični gospod, ki ima ta dogodek na svojej vesti, je svoj namen le deloma dosegel, kajti vsled druge prošnje dovolila se je vender loterija, in ta povoljna rešitev je zanj velika blamaža, katero mu privoščimo iz dna srca!

— (Šolsko leto 1882/83) na c. kr. izobraževališči za učitelje in učiteljice v Ljubljani prične 16. septembra. Vpisuje se 13., 14. in 15. septembra popoldne v pisarnici ravnateljstva.

— (Redka poštenost.) Na prostovoljne dražbi je nedavno nek gospod v Ljubljani kupil staro omaro, katero je izročil znanemu mizarju, da jo popravi. Ko se mizar spravi nad omaro in začne žagati neko deščico, najde h krati za 500 gl. vrednostnih papirjev, katere je takoj nesel pravemu lastniku nazaj. Po slednjem ponujano uajdnino 50 gl. vzprijel je mizar stoprav po dolgom prigovarjanji.

— (Atentat lahonov v cerkvi.) Na otoku Barbana stoji stara cerkev Matere Božje; ta otok je blizu Grada, tedaj v avstrijskej Furlaniji. Naši okoličanski in goriški Slovenci kaj radi romajo na ta otok. A lahoni, sovražniki božjih hramov, poskusili so te dni še grši atentat v Barbani, nego je bil oni v Trstu. Nek lahon je podaril cerkvi dve veliki sveči. Okolnost, da sta bili sveči nenavadno težki, vzbudila jo sum ondotežnega župnika, vsled česar je dal on sveče razdreti; in kaj so našli v svečah: tako množino dinamita, ki bi bila utegnula ako bi bili prižgnli sveče, napraviti največo nesrečo. — Če se ne motimo, pripetilo se je pred leti nekje na Furlanskem tudi kaj jednacega, menda prav v Barbani. — No, lahoni kmalu prekosé nihiliste. Prav za prav je akcija nihilistov laška iznajdba; tam so od nekda doma takozvani „camorra“ in „carbonari“.

— (Iz Ilirske Bistrice) se nam piše v 28. dan t. m.: Pri volitvi občinskega zastopa so bili dne 27. t. m. pri nas izvoljeni: za župana g. Aleksander Ličan, trgovec in posestnik, za svetovalca gg. Josip Valenčič, c. kr. poštar in J. Spilar, posestnik.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Atene 29. avgusta. Mej turškimi in grškimi vojaki bil je boj, 7 mrtvih, 12 ranjenih. Grška vlada odposlala je dve bateriji in dve kompaniji v Volo.

Ismajlija 29. avgusta. Ujeti Mahmud Fehmi pripoveduje, da vlada v Arabijevem ostrogu nezadovoljnost in insubordinacija.

Limerick 29. avgusta. Ker se je od-pustilo pet konstablov, ki so agitrali za povišanje plače, nastal je „strike“ 60 konstablov; tudi po drugih mestih v Irskej se dela za „strike“ konstablov.

Za Matej Tonejčev (Samostalov) spomenik

so darovali:

Gospodične učenke njegove na Dunaji . . .	15 gld. — kr.
Gg. kolegi njegovi na Dunaji . . .	10 " — "
G. A. Zumer in gospa Belarjeva . . .	5 " — "
G. A. Razinger . . .	1 " — "
G. J. Majer . . .	2 " — "
G. J. Jan ml. . .	2 " 60 "
G. J. Trojar . . .	2 " — "
G. Vekoslav Šraj . . .	2 " 30 "
G. Fr. Medić . . .	1 " 50 "
G. Gašperin . . .	1 " — "
G. J. Poklukar in žena (Kacon) . . .	2 " — "
Gg. fužinski kovači . . .	1 " 88 "
G. K. Fedeschi, župnik . . .	2 " — "
G. J. Jan, star. . .	1 " — "
G. A. Hudovernik . . .	1 " — "
Gospodična N. Zupanova . . .	1 " — "
Gospodična A. Podrekarjeva . . .	1 " — "
Gospodična R. Šumijeva . . .	2 " — "
G. G. Kokalj . . .	1 " — "
G. G. Jan . . .	— " 40 "
G. dr. I. Tavčar . . .	2 " — "
G. J. Jelenec . . .	1 " — "
G. J. Šlaker . . .	1 " — "
G. J. Bezljaj . . .	— " 80 "
G. dr. Fr. Kos . . .	1 " — "
G. prof. Čuček . . .	2 " — "
G. V. Zvagen . . .	1 " — "
G. G. Kladva . . .	1 " — "
G. G. Poklukar . . .	— " 60 "
G. V. Jan . . .	— " 80 "
G. M. Prešeren . . .	— " 20 "
G. Desnica . . .	3 " — "
G. prof. T. Zupan . . .	2 " — "
G. dr. Mencinger . . .	2 " — "
G. Iv. Škrli . . .	1 " — "
G. prof. Karlin . . .	1 " — "
G. M. Lavrenčič . . .	1 " — "
G. J. Zalokar . . .	6 " 20 "
G. dr. Jelovšek . . .	2 " — "
G. prof. Fr. Šuklje . . .	1 " — "
G. Fr. Stegnar . . .	1 " — "
G. H. . . .	— " 50 "
G. Jož. Černi . . .	— " 20 "
G. Matej Ferčej . . .	1 " 80 "

G. prof. Schrey v Celovci nabral:

Časopis „Kres“ . . .	10 gld. — kr.
G. Andr. Einspieler, prof. . . .	3 " — "
G. Lambert Einspieler, kancelar . . .	2 " — "
G. Alijančič, korar . . .	3 " — "
Osem gospodov po 1 gld. . . .	8 " — "
Štirje gospodje po 50 kr. . . .	2 " — "
G. Komel-Sočebanski, stotnik . . .	2 " — "

Vkupe . . . 30 " — "

Vkupe . . . 119 gld. 78 kr.

Spomenik nagrobni je veljal . . . 83 gld. 60 kr.

Spominska plošča . . . 8 " — "

Postavljanje, olepšavanje itd. . . . 8 " 50 "

Vkupe . . . 100 gld. 10 kr.

Prepeljevanje in zidarsko delo plačal je gorjanski župan g. J. Zumer.

Dohodki . . . 119 gld. 78 kr.

Stroški . . . 110 " 10 "

ostane torej . . . 19 gld. 68 kr.

kateri se nalože v hranilnici kot popravljajni zaklad za spomenik, in hranilnična knjižica odda se č. g. župniku.

Vsem blagim darovateljem srčna hvala!

V Gorjah, v 25. dan avgusta 1882.

Jakob Žumer,

Janko Žirovnik,

župan.

nadučitelj.

Dunajska borza

dné 29. avgusta.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta . . .	76 gld. 85	kr
Srebrna renta . . .	77 " 30	"
Zlata renta . . .	95 " —	"
1860 državno posojilo . . .	130 " 50	"
Akcije narodne banke . . .	822 " —	"
Kreditne akcije . . .	312 " 70	"
London . . .	118 " 65	"
Srebro . . .	— " —	"
Napol. . .	9 " 43	"
C. kr. cekini . . .	5 " 61	"
Nemške marke . . .	57 " 90	"
4% državne srečke iz l. 1854 . . .	250 gld. 120	"
Državne srečke iz l. 1864 . . .	100 " 171	"
4% avstr. zlata renta, davka prosta . . .	95 " 10	"
Ogrska zlata renta 6% . . .	118 " 75	"
" " " 4% . . .	87 " 80	"
" " " 5% . . .	86 " 65	"
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig. . .	104 " —	"

Dunava reg. srečke 5% . . .	100 gld. 114	" 50
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi . . .	119 " 30	"
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice . . .	98 " 75	"
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice . . .	106 " 25	"
Kreditne srečke . . .	100 gld. 177	"
Rudolfove srečke . . .	10 " 21	"
Akcije anglo-avstr. banke . . .	120 " 121	" 50
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v. . .	225 " —	"

Meteorološki poročilo.

A. V Ljubljani:

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
25. avgusta	Ob 7. uri	732-12 mm.	+19-2° C	brezvetrije	oblačno	42-90 mm. dežja.
	Ob 2. uri	733-56 mm.	+19-4° C	slabotni jugozahod	oblačno	
	Ob 9. uri zvečer	734-04 mm.	+15-0° C	brezvetrije	oblačno	
26. avgusta	Ob 7. uri	731-96 mm.	+15-4° C	brezvetrije	oblačno	29-30 mm. dežja.
	Ob 2. uri	730-88 mm.	+22-6° C	brezvetrije	oblačno	
	Ob 9. uri zvečer	730-44 mm.	+17-4° C	slabotni jugozahod	oblačno	
27. avgusta	Ob 7. uri	729-71 mm.	+13-4° C	slabotni jugozahod	oblačno	27-5 mm. dežja.
	Ob 2. uri	729-61 mm.	+13-2° C	slabotni jugozahod	oblačno	
	Ob 9. uri zvečer	731-37 mm.	+11-0° C	slabotni jugozahod	oblačno	

B. V Avstriji sploh:

Zračni pritisk je povsod precej močno pal, toda močnejše na zahodu kot na vzhodu; vsled tega je postal zopet enakomernejši razdeljen in je znašal razloček med maksimumom in minimumom 5 mm. Vetrovi so postali povsod močnejši in so prevladovali zahodni vetrovi. Temperatura je še vedno nizka in stoji precej močno pod normalom; razloček med maksimumom in minimumom je znašal 10° C. Nebo je bilo povsod ali popolnoma ali pa saj deloma oblačno; vreme zelo nestanovitno; večkrat pa celo deževno, posebno v planinskih okrajih zahodne polovice.

Potrjim srcem javljata podpisani vsem sorodnikom, prijateljem in znancem prežalostno vest o smrti predragega jim soproga, oziroma očeta, g.

Janeza Kladičca,

trgovca z usnjem in hišnega posestnika,

ki je danes ob 1/2. uri popoldne po kratki pa hudej bolezni, previden s sv. zakramenti za umirajočega, v 61. letu svoje dobe mirno v Gospodu zaspal.

Pogreb bo 30. t. m. ob 5. uri popoldne iz hiše v Slonovih ulicah št. 36.

Sv. maše za dušo preblaznega ranjcega se bodo brale v tukajšnji frančiškanski cerkvi.

Dragi pokojnik bodi priporočen blagemu spominu.

V Ljubljani, v 28. dan avgusta 1882.

Marija Kadivec,

Antonija Kadivec,

soproga.

hči.

Zahvala.

Podpisana šteje si v dolžnost, vsem, ki so se udeležili pogreba našega nepozabljivega soproga in očeta, gospoda

JAKOBA JEREBA,

za mnoge darovane krasne vence, posebno pa čast. gg. tovarišem njegovim ter čast. gg. pevcem za njih gniljivo petje izrekat i najtoplejšo zahvalo.

V Ljubljani, v 29. dan avgusta 1882.

Žalujoča rodbina.

Vabilo

otvorjenju in prvemu občnemu zboru
čitalnice šaleške doline.

Udeleži se telovadno društvo „Savinjski Sokol“ z godbo in pevskim zborom.

Slavnost se vrši na vrtu gostilne g. M. Tajnika v Družmirji pri Šoštanji v 3. dan septembra t. l.

Vspored:

1. Sprejem „Savinjskega Sokola“ ob 3. uri popoldne. — 2. Pozdrav došlim gostom. — 3. Volitev čitalniškega odbora. — 4. Slavnostni govor. — 5. Zabava s petjem in godbo.

(533—1)

Osnovni odbor.

Korektorja išče

uredništvo „Slovenskega Naroda“. Vstop 1. septembra. Po- goji pismo.

Izvrstno in močno

(554—1)

črno dalmatinsko vino,

100 litrov gld. 19.—, 56 1/2 litrov ali 1 vedro gld. 11.50, iz Ljubljane-Šiške, brez fana, pa le v sodih, priporoča

A. HARTMANN,

v Tavčarjevi palači, Marije Terezije cesta.

Prodaja vina.

1881ega leta belo in rudeče gld. 11.—
1879ega leta belo in črno " 15.—
1876ega leta belo in črno " 19.—
1881ega leta prave trpne " 33.—
1880ega leta pravi slivovec " 40.—

hektoliter ponuja

Jos. Kravagna,

(552—1)

hišni in gruntni posestnik v Ptui.

Le petdeset novcev

velja jeden loz velike

50 tržaške razstavine loterije.

novcev

LOZI

velike

tržaške

razstavine

loterije.

Ti lozi dobivajo se v vseh me- njalnicah, pri blagajnicah železni- škah in parobrodskih postaj, c. kr. poštah uradih in tobakarnah, lote- rijskih kolekturah in drugih prodaj- nalnicah avstr.-oger. monarhije.

Obširna ta loterija ima

1 glav. dob. 50.000 gld. v gotov.

1 " " 20.000 " " "

1 " " 10.000 " " "

dalje še drugih velikih dobitkov, vrednih po 10.000, 5000, 3000, 1000, 500, 300, 200, 100, 50 in 25;

vseh skup tisoč oficijalnih dobitkov vrednih

goldinarjev 213.500 goldinarjev,

Tudi še mnogo drugih jako dragoc- nih dobitkov, tacihi stvarji, ki so izpo- stavljene in so jih darovali razstavljalci.

Kdor hoče razprodajati, obrne naj se takoj do loterijskega oddelka tržaške razstave, 2. Piazza Grande, v Trstu.

Kdor si naroči posamične loze, dodani 15 nov. za poštarino. (513—6)

Lozi dobivajo se v Ljubljani pri

sl. kranjske eskomptnej banki, Jan. E. Bučarjevih naslednikih, Edy. Mahru in J. C. Luckmannu.

Tuji:

Pri Slonu: Sigmund iz Gradca. — Brandl z Dunaja.

Pri Maliči: Beuša iz Trsta. — Be- getain z Dunaja.

Pri avstrijskem cesarji: Berin- ger, Turko, Klein z Dunaja.

Zaloga

najboljših alopatičnih in homeopa- tičnih zdravil. Zdravilstvene po- sebnosti. Rudninske vode. Dišave.

Naročila se proti poštnemu povzetju točno izvršujejo. (451—7)

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armic.

„JANUS“

vzajemna zavarovalnica za življenje na Dunaji.

Ustanovljena 1839.

Stanje konec 1881. leta:

Zavarovan kapital v 25,151 polcah gld. 28.000.000 | Izplačanih za l. 1881 gld. 403.943
Rezervni fond 5,188.159 | Izplačanih iz za ustanovljenja čez „ 7,000.000
Čisti dobiček (100%) razdeli se vsako leto med članove in za leto 1882. znaša ta 22% letne premije. | Dobitek za l. 1881 158.190
V zadnjih 10 letih povrnilo se je po čez 20% premije.

Za naročila priporoča se

glavna agentura za Kranjsko

v Ljubljani, Mestni trg 14, II. nadstropje.

B. Zegner.

(479—7)

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.